

mezi řečí v hostinci. Že by to byl zůstavitel prohlásil »opětovně« — jak tvrdí dovolání — nebylo nižšími soudy zjištěno. Jestliže však — jak doličeno — smluvní závazek pronajímatelův, nevypovědětí byt, jeho smrtí zanikl, mohla přihlášená dědička v zastoupení pozůstalosti dáti nájemníkovi výpověď, když tento není účasten ochrany nájemníků a když dědičce k tomu bylo dáno schválení soudem pozůstalostním, pokud vůbec takového schválení bylo třeba. Neprávem zastává dovolatel názor, že zůstavitel podle zákonné fikce o neodevzdané pozůstalosti ještě žije, že tedy jeho závazek trvá při nejmenším až do odevzdání pozůstalosti, neboť zákon neustanovuje fikce, že zůstavitel až do odevzdání pozůstalosti žije, nýbrž poskytuje jen pozůstalosti jako jmění, které ztratilo dosavadní podmět, právní ochranu jako celku až do nabytí dědicem. Dědictví neujaté není právnickou osobou a dědic není nástupcem neujatého dědictví, nýbrž přímým nástupcem zůstavitelovým, takže práva a závazky, která jsou omezena na osobu zůstavitelovu, zanikají podle §u 1448 obč. zák. jeho smrtí, nikoliv až odevzdáním jeho pozůstalosti.

Čís. 6280.

V případě §u 77, druhý odstavec, j. n. vystupuje místní příslušnost proti všeobecným zásadám o příslušnosti věcné v popředí tak, že zatlacuje věcnou příslušnost úplně do pozadí, činíc soud příslušným bez ohledu na ustanovení o věcné příslušnosti. Předpisu §u 45, odstavec první, j. n. nelze tu užiti.

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R II 227/26.)

Pozůstalost po Žofii Č-ové byla projednána u okresního soudu v Kojetíně. Spor, v němž dle obsahu žaloby šlo o rozdělení dědictví, byl veden u krajského soudu v Olomouci. Soud první stolice zamítl námitku místní a věcné nepříslušnosti a uznal podle žaloby. Odvolací soud vyhověl námitce místní a věcné nepříslušnosti, zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a uložil prvnímu soudu, by vyčkaje právní moci, postoupil spisy okresnímu soudu v Kojetíně k dalšímu jednání. **Důvody:** Nezáleží na tom, jak zní žalobní prosba, pro otázku příslušnosti je rozhodným obsah žaloby. Ze žalobního děje jde jasně na jevo, že se jedná o realizaci a rozdělení dědictví. Pro žaloby o rozdělení dědictví je však podle §u 77 druhý odstavec j. n. příslušným soud pozůstalost projednávavší a to místně i věcně a výlučně, takže žádný jiný soud spory ty projednávat nesmí (nadpis »soudy zvláštní — I. Výlučné« k § 76—85 j. n., Hora civ. ř. s. I. díl str. 177, Neumann kom. k c. ř. s. str. 222).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Dovolací soud uvažoval předem, ač se rekurs této otázky nedotýká, o tom, zda se snad nestal výrok prvního soudu v otázce příslušnosti vzhledem k ustanovení §u 45 j. n. nezměnitelným. Při tom dospěl k názoru, že § 45 j. n. není právnímu stanovisku odvolacího soudu na závadu a že

rozhodnutí jeho jest správné. Odvolací soud usuzuje právem, že žaloba směřuje k rozdělení dědictví již odevzdaného a nikoliv, jak se stěžovatelka domnívá, ke splnění dohody, pokud se týče ujednaného rozdělení. Směrodatným pro odvolací i dovolací soud jsou údaje žalobní a zjištění soudu prvního a nikoliv pouze znění žalobní prosby. Dle údajů žaloby a pozůstalostních spisů dohodli se dědici na návrhu, by pozůstalost byla odevzdána podle ideálních dílů a podle tohoto návrhu byla také pozůstalost odevzdána dědicům a to žalovanému jednou polovinou, žalobkyni a jejímu bratru každému jednou čtvrtinou. Že by pozůstalost byla rozdělena nájmě tak, že by sourozencům zůstavitelky a to žalobkyni připadla částka 9.212 Kč 12 h ze vkladu do pozůstalostního jmění patřícího, se netvrdí ani v žalobě ani nevyplyvá z pozůstalostních spisů. Vypočetla-li žalobkyně podle seznámeného čistého jmění pozůstalostního, ač toto nezáleží jen z hotovosti pokud se týče z peněžního vkladu, svůj podíl na 9.212 Kč 12 h a domáhá-li se nyní toho, aby žalovaný svolil k vybrání této částky z vkladu městské spořitelny v K. a k její výplatě žalobkyni jako podílu z pozůstalosti, správně spatřoval v tom odvolací soud domáhání se rozdělení dosud nerozdělené pozůstalosti. K řízení o takové žalobě jest však dle výslovného ustanovení §u 77 druhý odstavec j. n. příslušným výlučně soud, u něhož byla pozůstalost projednána. § 45 j. n. stanoví sice, že rozhodnutí sborového soudu první stolice o jeho věcné příslušnosti nemůže býti napadeno proto, že pro právní věc jest odůvodněna příslušnost některého jiného sborového neb okresního soudu. Než pro spory o rozdělení dědictví upravena jest zákonem příslušnost soudu způsobem výlučným ve prospěch soudu pozůstalostního, ať již sborového či okresního, při čemž úmysl zákona, totiž aby všechny věci pozůstalosti se týkající byly soustředěny u soudu pozůstalost projednávajícího nebo již projednavšího (§ 77 druhý odstavec j. n.) zřejmě působí, že věcná i místní příslušnost tak úzce spolu jsou spjaty, že místní příslušnost proti všeobecným zásadám o příslušnosti věcné vystupuje v popředí tak, že zatlačuje věcnou příslušnost úplně do pozadí, činíc soud příslušným bez ohledu na ustanovení o věcné příslušnosti, z toho však zároveň plyne, že odvolací soud rozhodl správně v ten rozum, že jest ku sporu příslušným okresní soud v K. jako soud pozůstalostní a že dosavadní řízení jest zmatečným (§ 477 čís. 3 c. ř. s.). Jsou proto i další jeho opatření jen nutným důsledkem tohoto rozhodnutí a stačí i tu poukázati ke správným důvodům napadeného usnesení.

Čís. 6281.

Nárok na ukojení určitých veřejnoprávních dávek v přednostním pořadí přísluší jen státu samému a nepřechází na jiné osoby.

Náhradní nárok podle §u 222, čtvrtý odstavec, ex. ř. nemůže uplatňovati knihovní věřitel na prázdno vyšlý proto, že při dražbě výtěžku ideálního podílu nemovitosti byla eráru přikázána ve výsadním pořadí částka, připadající prý na celou nemovitost.

(Rozh. ze dne 15. září 1926, R II 292/26.)